

[H. C. Hansen.]

„En fortsættelse af værneskatten og tillægsindkomstskatten i uændret skikkelse vil betyde en indtægt på 190 mill. kr. En uændret fortsættelse af (de nævnte) tilskud“ — til rugbrød, mælk og fodtøj — „ville betyde en udgift af omtrent samme størrelsesorden. Men det er regeringens opfattelse, at tiden nu er inde, da en afvikling eller indskrænkning af disse ordninger må påbegyndes.“

Kan denne udtalelse forstås på anden måde, end at værneskatten, der væsentligst hviler på større indtægter, skal afvikles til fordel for en ophævelse af tilskuddene til rugbrød, mælk og fodtøj? At der skal gives til dem, der har, og tages fra dem, der ikke har. Finansministeren finder det jo selv rigtigt at fremhæve, at det er de sociale udgifter, der, som ministeren siger, „mere end noget andet“ betinger den store reelle stigning i skatterne. Jeg har ikke i den korte tid, der har været til rådighed, kunnet efterprøve denne påstand. På forhånd tror jeg ikke på den. Jeg mener, at de sociale udgifter i videste forstand i dag udgør en ringere andel af de samlede udgifter end i 1939. Nu har man jo med voldsomhed kastet sig over prissubsidierne og rentetilskuddet til byggelånene, som om det i forhold til de samlede udgifter var kæmpebeløb. Det er det jo ikke. Tilskuddene til priserne er nedbragt til ca. 200 mill. kr., og rentetilskuddet til byggeriet drejer sig vel efterhånden om ca. 50 mill. kr. Jeg undervurderer ikke beløbstørrelsen, men der er vist heller ingen anledning til at overdrive.

Det er ikke blot finansministeren, der er inde på disse felter. Boligministeren er nået frem til, at vi i 1953—54 må til at skrive en afviklingslov, når byggestøtteleven skal til revision. Jeg begriber ikke, hvordan indenrigs- og boligministeren kan ende i en sådan betragtning. Hensigten hermed er jo den yderligere at fordyre boligen, efter at den højtærede minister iøvrigt har været særdeles effektiv på dette punkt. Huslejen er fra januar 1950 til i dag steget med ikke mindre end ca. 40 pct., og af denne stigning har den højtærede minister answered for en betragtelig del. Vi må have boligforholdene i orden her i landet, og det drømmer ministeren næppe om er sket om godt et års tid.

Er der ikke andre områder, hvor der kan spares eller opnås yderligere indtægter? Jeg har endnu ikke set nogen sparetale fra regeringens side, når det drejer sig om de

store renteudgifter — dem, venstre ellers altid har interesseret sig stærkt for, navnlig i bestemte afgørende situationer —, staten nu må betale. Hvad har det ikke kostet staten allerede nu, at lånene udbydes til kurser helt ned til 80? Altså med en effektiv rente på omkring 6.

Regeringens politik mangler efter socialdemokratiets opfattelse konsekvens i forhold til de opgaver, den skal betjene. Den savner praktisk forståelse for, at det er over den fulde produktive beskæftigelse og over en stadig øget produktion, vi skal tilvejebringe mulighederne for at klare de krav, der stilles til landet i dag og i de kommende år.

Iøvrigt finder jeg i denne sammenhæng, at de spørgsmål, min partifælle, det ærede medlem hr. Bundvad i går stillede i en kronik i „Nationaltidende“, bør gentages her i salen. Hvad er det praktisk, den højtærede finansminister mener med en udgiftsreform? Det ærede medlem hr. Bundvad citerer først en udtalelse af finansministeren, hvis konklusion er, at den politiske debat om disse ting bør være realistisk. Jeg er enig med den højtærede finansminister i denne tidligere fremsatte betragtning. Derefter spørger det ærede medlem hr. Bundvad:

„Hvad har Thorkil Kristensen da tænkt på, da han holdt sin tale forleden? Skal bygge Lovgivningens forringes? Er det pensionernes regulering eller tjenestemændenes lønninger, man er ude efter? Er det undervisningen og socialpolitikken, der skal forringes? Eller kan det tænkes at være forsvaret, der skal stå for skud? Det er nogle af de spørgsmål, der melder sig.“ Jeg gør disse spørgsmål til mine. Den højtærede finansminister har tidligere vendt sig mod denne overfladiske besparelseskampagne med en henvisning til, at hvis der effektivt skal tilvejebringes besparelser, bliver man nødt til at skære ned på de vigtigste felter. Derfor er det rigtigt, at disse spørgsmål bliver stillet, når den højtærede minister i almindelighed fremsætter udtalelser om sagen.

Alle i denne sal må være interesseret i de størst mulige besparelser. Men debatten kan ikke føres på det niveau, som hidtil retsforbundet og det ærede medlem hr. Jensen-Brobj har været ene om. Den må, som ministeren selv har sagt det, føres på realistisk grund.

Hele denne skatte- og udgiftsdiskussion